

XLI.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Klasser Tilslaaede af Hæren og Søværnet og om Invalidforsørgelse.

(Udgifven af Folkethingets Udvalg den 26de Marts 1874).

Nærværende Lovforslag indeholder tre forskellige Afsnit: 1) om Pensionering af de militære Underklasser; 2) om Invalidforsørgelsen og 3) nogle almindelige Bestemmelser, hvoraf den væsentligste gaar ud paa en Forhøielse af de i Genhold til tidligere Love tilstaaede Invalidforsørgelser. Disse forskellige Afsnit staa ikke i et faadant Forhold til hinanden, at de ikke lige saa vel maatte kunne gjøres til Gjenstand for særskilte Love, naar enkelte af dem støder paa saadanne Vanstueligheder, som forhindre den samlede Lovs Gjennemførelse. Denne Betragtning har allerede ført til, at Udvalget har fundet det rigtigt at udsøndre den sidstnævnte Bestemmelse og gjøre den til Gjenstand for et særskilt Lovforslag, hvorved man ogsaa har støttet sig til den Betragtning heraf, som ved Lovforslagets Forelæggelse blev gjort gjældende af Krigsministeren.

Svad det første Afsnit angaar, om Pensionering af Underklasserne, saa har Udvalget været enigt i, at de ifølge Lov af 9de April 1851 hjemlede Pensioner ere for smaa, navnlig naar de sammenlignes med de Pensionsregler, der gjælde for Embedsmænd, og Udvalget erkjender derfor, at der bør sørges for paa den ene eller anden Maade at sikre vel tjente Befalingsmænd af Underklasserne en bedre Alderdomsforsørgelse. Ved Overveielser heraf er der imidlertid reist forskellige Spørgsmaal, saaledes om man skulde foretrække Beregning af Pensionerne procentvis af Lønningerne fremfor at blive staaende ved det nu gjældende og atter foreslaaede System med Inddeling i Pensionsklasser, eller om man maatte ved Omordning af Lønningerne kunde bringe et Selvpensioneringssystem i Anvendelse. Udvalget har dog ikke nærmere indladt sig paa Drøftelsen af

disse Spørgsmaal, da man har maattet erkjende, at Besvarelsen først kan blive fyldestgjørende, naar Overveielser heraf finder Sted i Forbindelse med Forhandlingerne om Lønningslovene, som imidlertid atter ere afhængige af Organisationslovene for begge Værn. Da Udvalgets Flertal herefter maa anse det for rigtigt, at samtlige disse Love forhandles og afgjøres samtidig, tilraader man i Nar at lade det første Afsnit udgaa af nærværende Lovforslag. Da man imidlertid vilde finde det ubilligt, at saadanne Personer, der i det kommende Finantsaar blive affødigede og som vilde komme ind under Lovforslagets Bestemmelser, dersom det var blevet gennemført, skulde komme til at lide under, at man, efterat have erkjendt de gjældende Pensionsregler for at være for knappe, dog ikke har fundet det hensigtsmæssigt at fremme dette Afsnit af Lovforslaget i Nar, skal Udvalget opfordre Ministeriet til, naar Forslaget i næste Samling atter forelægges, da at give det tilbagevirkende Kraft fra 1ste April 1874.

Med Hensyn til det andet Afsnit i Lovforslaget, om Invalidforsørgelsen, da er det naturligt, at dengang Loven af 9de April 1851 udkom strax efter en stor Krig, at man da nærmest kun havde de militære Invalider for Die, som i saa høi Grad maatte have Krav paa Samsfundets Deltagelse. Ligesom man imidlertid ogsaa udstrakte Forsørgelsen til saadanne Militære, der i Fredstid tilsatte Liv eller Helbred i Statens Tjeneste, saa har den Erkjendelse været fremherskende i Udvalget, at der ikke skjøntes at være tilstrækkelig Grund til at blive staaende ved militære Invalider. Om end disse altid ville være de talrigste, gives der dog ikke saa Tilfælde, hvor andre civile Embeds- og Bestillingsmænd under Udførelsen af deres Hverv i